

Hüpermeloodia

KIRJELDUS

Hüpermeloodia (Andrus Kallastu termin) on muusika visandamise vahend, mis kujutab enesest kogu heliteost läbivat olulisemate meloodialiinide kogumit koos infoga teose harmoonia, rütmika, instrumentatsiooni ja muude tahkude, näiteks sõnateksti kohta.

Erinevatel ajastutel ja kontekstides on hüpermeloodia erinevate aspektide rõhutamiseks kasutatud järgmisi mõisteid ja termineid:

Partimento – 17. sajandi alguses tekkinud muusikapraktikat toetav muusikateose visandamine (partimento mõiste esineb esimest korda Giovanni Filippo Cavalliere traktaadis *Il scolaro principante di musica*, 1634), mille puhul ühele noodijoonestikule on kirjutatud bassiliin koos infoga muudes häältes toimuvale ning mille põhiliseks eesmärgiks on olla juhendiks klahvpilliteose improviseerimisel

Basso seguente – Adriano Banchieri poolt (*Ecclesiastische sinfonie*, 1607) kirjeldatud muusika noteerimise praktika, mida kasutasid laialt tolle aja itaalia heliloojad ja organistid. Nagu ka *basso continuo* puhul, nii ka *basso seguente* oli kirjutatud ühele noodijoonele ja seda kasutasid organistid ansambli saatmisel. Siiski on sellel *basso continuo*ga võrreldes kontseptuaalne erinevus: *basso seguente* puhul kirjutati välja mistahes madalaim hääl, mis ei pruukinud tingimata olla bass. Näiteks bassist alates sisse astuvate teemadega fuuga ekspositsiooni puhul kirjutati *basso seguente* välja erinevates võtmetes. Nii näeb *basso seguente* partii tehniliselt välja vägagi sarnene *partimentole*. *Partimento* ja *basso seguente* vaheline kontseptuaalne erinevus on see, et *partimento* kujutab enesest veel mitte eksisteeriva heliteose plaani ja *basso seguente* on olemasoleva heliteose kontsentratsioon.

Direksioon (*direction*) – salongiorkestri praktikas ansambli juhtiva muusiku partii, milles on lisaks tema enda poolt mängitavale materjalile pandud kirja ka oluline informatsioon teiste muusikute partiidest. Direksioonipartiist mängis tavaliselt kas esimene viiul või klaver.

ALLIKAD